

1

Plechtig beloven wij elkaar ons leven, ons bezit en onze heilige eer.

DE ONAFHANKELIJKHEIDSVERKLARING

Op deze dag, 8 augustus 1778, werd een kind gezond ter wereld gebracht...

Nee, niet gezond. Allesbehalve gezond.

... bij Anne Ogilvy-Howard en Seamus Michael Ogilvy van Tall Acre, Roan County, Virginia.

Seamus liet zijn ganzenveer vallen en haalde zijn eeltige handen door zijn haar, waarin het lint om zijn staartvlecht ontbrak. Hij keek hoe een verdwaalde druppel inkt in het gehavende bureaublad drong. Hij haalde diep adem, pakte de pen op en drukte door alsof hij te strijden had tegen de tijd.

De naam van het kind is...

Het zware krassen van de pen over het tere blad van de familiebijbel werd tot stilstand gebracht door een klop op de deur van zijn studeerkamer. Een bediende die hem kwam vertellen dat hij eindelijk zijn eerstgeborene mocht zien? Of dat zijn vrouw overleden was? Of allebei?

Hij riep met onvaste stem, maar het was dokter Spurlock die verscheen, en de deur nadrukkelijk achter zich dichtdeed. 'Ik zou je graag even spreken, generaal Ogilvy, als dat kan.' Toen hij Seamus' strakke gezicht zag, schonk Spurlock hem een vage glimlach. 'Rustig, man, rustig. Ik ben de begrafenisondernemer niet.'

Seamus hees zich overeind en kwam achter zijn bureau vandaan. 'Een gesprek en een glas madera zijn in elk geval in orde.' Hij liep naar een kast en schonk twee kristallen glazen vol, terwijl het huilen van een pasgeboren kind de zomerse stilte verbrak, schrill en zoet als vogelgezang.

'Het gaat over Anne,' zei Spurlock met een voorzichtige toon in zijn stem.

Seamus gaf hem een glas aan. De dokter zag er verwilderd uit na de langdurige beproeving. Zijn zilvergrijze haar piekte alle kanten op en zijn bril stond scheef op zijn neus, om nog te zwijgen over zijn vest. Seamus was er zeker van dat hij er zelf net zo verformfaaid uitzag, nadat hij een hele nacht in zijn studeerkamer had doorgebracht.

'Ik hoef je niet te vertellen wat een beproeving deze geboorte is geweest. Je hebt zowat een spoor in de grond getrokken met dat ijsberen.' Spurlock nam hem met vermoeide, verontschuldigende blik op. 'Je vrouw is heel zwak. De grote baby heeft zijn tol geëist. Anne is een tengerere vrouw en ze blijft hevig bloeden.'

Bloed. Wonden. Leven en dood. Seamus was aan zulke dingen gewend. Daar draaide een soldatenleven om. Een bevalling was in zeer reële zin een strijd. 'Ik vertrouw erop dat ze mettertijd herstelt.'

Spurlock fronste. 'Mevrouw Menzies, de vroedvrouw, vreesde op een bepaald moment voor Annes leven. Zonder haar tegenwoordigheid van geest en het gebruik van mijn verlostang zouden we nu een heel ander gesprek voeren.' Hij zette zijn bril af en begon hem schoon te maken met een zakdoek. 'Iets vrolijker nieuws is dat de zuster van je vrouw uit Williamsburg over-

komt om mede voor haar te zorgen, maar ik maak me er wel zorgen over dat je zo gauw weer in dienst moet.'

'Orders,' zei Seamus met een steek van schuldgevoel. 'Generaal Washington wil me morgenochtend aan zien treden.' Hij zou de hele nacht door moeten rijden om op de afgesproken tijd het kamp te bereiken.

'Ik spreek niet alleen uit bezorgdheid voor je vrouw, maar ik maak me ook zorgen om jou, generaal. Als ik naar je kijk, zie ik dat je je eigen gezondheid in de waagschaal stelt.'

Seamus trok zijn schouders naar achteren. 'Een oorlogskwaal, meer niet.'

'Gesproken als een ware soldaat.' Spurlock vestigde zijn blik op een open raam. 'Goed dan, ik zal duidelijk zijn. Je vrouw wacht een lange herstelperiode. Ze is altijd al broos geweest, een echte adellijke dame. En het zal moeilijk voor je zijn om te horen, maar mijn plicht gebiedt me je te vertellen dat haar leven gevaar zal lopen als er een tweede bevalling komt. Mevrouw Menzies denkt er ook zo over.'

Een tweede bevalling – en ze had de eerste nauwelijks doorstaan. De woorden maalden door Seamus' hoofd, maar waren onbegrijpelijk. Hij dacht weer aan zijn madera, nam een slok en luisterde toen de arts vrouwenzaken uitlegde waarvan hij geen weet had. Die hij niet wilde weten. Dingen waarvan het ging jeuken onder zijn uniformkraag door hitte die niets met de drukkende middag van Virginia van doen had.

'Echtgenoten hebben uiteraard bepaalde behoeften, bepaalde rechten, dus als je wilt...' De woorden van de dokter kwamen moeizamer en waren bijna niet meer te verstaan toen het huilen van de baby een climax bereikte.

'Zeg niets meer,' antwoordde Seamus. Spurlocks waarschuwing was zo helder als een midzomerdag. Alle huwelijkse intimiteit was ten einde gekomen. 'Het ziet er naar uit dat ik gedurende de hele oorlog weg zal zijn.' Zijn uiterlijke kalmte was in tegenspraak met de storm die in hem woedde. 'Ik zal niet...

ik bedoel, er zal geen gelegenheid zijn om...' Hij staarde naar zijn laarzen. 'Ik begrijp het.'

Spurlock knikte en sloeg de rest van zijn madera achterover. 'Ik wist dat je het zou opvatten als de generaal en heer die je bent. Kom, als je er klaar voor bent, je vrouw wil je graag je eerstgeborene presenteren.'

Eerstgeborene. Laatstgeborene. Een welgeschapen dochter.

De slaapkamer was Seamus vreemd nu hij zo lang weg was geweest. Het betreden van de elegante groen met gouden kamer bracht ongewenste, ontijdige herinneringen teweeg – een stroom van hartstochtelijke omhelzingen te beginnen in hun huwelijksnacht. Aan de vooravond van de oorlog trouwde hij met de mooiste vrouw van Williamsburg; drie jaar later werd hun dochter er verwekt tijdens een haastig bezoek. Hij herinnerde zich beide nauwelijks. De oorlog had zulke gebeurtenissen uit zijn hoofd verdreven en vervangen door de stank van rook en buskruit.

Om zich opnieuw te oriënteren, vestigde hij zijn blik op de open kast in de hoek waar medicijnen werden bewaard, de twee oorfauteuils en de theetafel voor de koude haard. Uiteindelijk bleef zijn blik rusten op het bed dat opgemaakt was met geborduurde lakens.

'Seamus.' Anne lag achterovergeleund in een aantal donzige kussens. Ze zag er uitgeput, maar trots uit. 'Kom eens naar je kersverse dochter kijken.'

Zijn sporen schraapten over de houten vloer voordat hij op een weelderig tapijt stapte en zo voorzichtig als hij kon plaatsnam op de rand van het hemelbed. In het licht van de onwelkome woorden van de dokter leek de altijd fragiele Anne gemaakt van gesponnen glas. Als ze gebroken was, was het aan hem te wijten, met zijn honderd kilo en bijna twee meter.

Toen ze de pasgeborene in zijn armen legde, kreeg hij een brok in zijn keel dat hem bijna de spraak benam. Eén klein handje piepte onder het dekentje vandaan, het bolle gezichtje was rood en rond als een appel. Hij slikte moeizaam. ‘Ze is... prachtig.’

Er blonk iets weemoedigs in Annes ogen. ‘Je hoopte op een jongen, al heb je het nooit gezegd.’

Ontkennend haalde hij zijn schouders op. ‘Soldaten willen altijd een zoon.’

‘Er komen er wel een paar, als God het wil. Zodra ik weer beter ben...’

Haar verleidelijke woorden verscheurden zijn hart. Spurlock had het haar dus niet verteld, maar het aan hem overgelaten. Nou, hij ging er nu niet over beginnen; hij zou hun droom van een groot gezin nog maar even intact laten.

Ze keerde haar mooie gezicht vragend naar hem toe. ‘Hoe zullen we haar noemen?’

De trotse, verwachtingsvolle blik in haar ogen bracht een golf van schaamte teweeg. Hij wilde niet bekennen dat hij alleen jongensnamen in overweging had genomen en eigenlijk niet aan een meisjesnaam had gedacht. Zelfs zijn mannen hadden gegokt op een jongen en brutale weddenschappen gesloten rond het kampvuur, op de avond voordat hij naar huis ging.

‘Een naam...’ Hij boog zijn hoofd, snuffelde aan het oor van de baby, haar donzige halsje en haar pluizige, donkere haar. De beslissing kwam vlug, hij was gewend om snel te denken. Als Washingtons nieuw benoemde majoor-generaal kon hij weinig anders. ‘Waarom niet Lilia Catherine?’

‘Naar mijn moeder en de jouwe?’ Anne keek verrast. ‘Natuurlijk. Perfect.’

Hij aarzelde en keek in de ogen van zijn dochter alsof hij een antwoord zocht. Ze leek te klein om zo’n verplichtende naam te dragen. ‘We noemen haar Lily Cate.’

Anne knikte en zonk terug in de kussens. Haar gezicht was

zo bleek dat hij de blauwe aderen onder haar huid kon zien. ‘Ik ben opgelucht. Ik wilde niet dat je weg zou rijden zonder onze dochter een naam te geven.’

Hij glimlachte. ‘Laat mij haar nemen tot je een paar uur geslapen hebt. Dokter Spurlock zei dat ze nog geen honger heeft, en’ – hij haalde diep adem, vechtend tegen het verdriet om zijn vertrek – ‘ik weet niet wanneer ik terug ben.’ De terloopse formulering was eerder een leugen. Hij wist niet *of* hij terug zou komen.

Haar hazelnootbruine ogen hielden de zijne vast. ‘Hoe is het op het slagveld?’

De vraag deed hem pijn. Ze vroeg er zelden naar. Hun korte tijd samen was altijd te kostbaar om te verspillen aan dergelijke zaken.

‘Het is een vreemde oorlog. We exerceren. We wachten. We vechten en wijken uit.’ Hij wilde haar niet vertellen dat de grootste strijd van zijn leven ophanden was, of dat de Amerikaanse strijdkrachten zwak waren – beroofd en ziek – en geen partij voor Clintons roodrokken. Hij boog zich naar voren, omzichtig met het warme lijfje in zijn armen, en kustte haar zacht op de wang. ‘Ik ga naar beneden om juffrouw Lily Cate voor te stellen aan de huishouding.’

Anne geeuwde en met haar ogen al half gesloten schonk ze de baby een laatste, liefdevolle blik. Langs de brede trap daalde hij af naar het personeel dat sinds het aanbreken van de dag gespannen had afgewacht. De bevalling was – wat had Spurlock gezegd? – een beproeving geweest. Zijn mensen verdienden op zijn minst een blik op het kind. De vroedvrouw maakte zich in de hal op om te vertrekken, en haar dochter met haar.

‘Mevrouw Menzies, ik zal met u afrekenen voordat u gaat.’ Hij keek van haar naar haar dochter. Beiden zagen er minder verformfaaid uit dan de dokter.

‘Ik vraag geen honorarium van een held van de Amerikaanse Revolutie, generaal.’ Mevrouw Menzies trok haar handschoe-

nen aan en glimlachte op haar gracieuze, bedaarde manier, die hem eraan herinnerde dat ze geen gewone vroedvrouw was.

‘Ik moet u bedanken voor het inschakelen van Spurlock toen de situatie... onhoudbaar werd,’ zei hij tegen haar.

‘Daar mag u mijn dochter voor bedanken, generaal. Zij is snelvoetig en vroedvrouw in opleiding.’

Hij liet zijn blik op Sophie Menzies rusten. Donker. Alledaags. Gekleed in net zo’n mooie, vuurrode cape als haar moeder.

‘Dan dank ik u ook, juffrouw Menzies,’ zei hij.

Ze keek glimlachend naar hem op, haar blauwe ogen gevestigd op de baby in zijn armen. ‘Hebt u haar een naam gegeven, generaal Ogilvy?’

‘Ja, ze zal Lily Cate worden genoemd.’

Haar vergenoegde blik leek een bevestiging. ‘Mooi en gemakkelijk te onthouden,’ zei ze met haar moeders kalmte en haar vaders Schotse accent. ‘Ik wens u en uw jonge dochter een goede dag.’

Ze liepen de voordeur uit en hij ging naar buiten door de achterdeur, die openzwaaide in de richting van de rivier en uitkwam op de bijgebouwen van Tall Acre. Op zijn verschijning kwam alles in de dampende keuken – aan het eind van een overschaduwde zuilengang – tot stilstand.

‘Tjonge, generaal Ogilvy, zo te zien hebt u een flinke baby gekregen.’ Ruby, sinds lange tijd de kokkin van Tall Acre, verliet haastig de haard terwijl de andere bedienden toekeken. Ze boog zich over zijn dochter heen en streekte met een pikzwarte vinger de perzikzachte huid van haar wangetjes. ‘Ze heeft uw blauwe ogen en zwarte haar, maar ik zie mevrouw in haar parmantige neusje en mond.’

Daarna schaalden de dienstboden en de huishoudster zich op de veranda achter het huis om hem heen, kirrend en zuchtend als de duiven in de til. Vervolgens ging hij naar de stallen, zijn borst gezwollen van vaderlijke trots. Toen hij terugkeerde naar zijn studeerkamer had zijn dochter door een korte vergadering

met zijn landgoedbeheerder en een eerste blik op een prachtig veulen heen geslapen. Tot over zijn oren verliefd liep hij naar een oorfauteuil in zijn studeerkamer, onwillig om haar los te laten.

‘Je bent pas een paar uur oud en nu heb je mijn hart al veroverd,’ fluisterde hij schor. ‘Maar er zijn een paar dingen die je moet weten. Ik wil niet bij je weg. Ik ben bereid voor je te sterven... en als ik niet terugkom, wil ik dat je me dat vergeeft.’

De verstikte woorden verlichtten niets van de pijn. Zijn dochter sperde haar indigoblauwe ogen wijd open en keek naar hem op alsof ze ieder woord begreep. Hij drukte zijn vochtige, ongeschoren wang tegen de hare, stil genietend van haar vederlichte warme adem op zijn gezicht. Haar smetteloosheid deed zijn hart smelten.

‘Tot weerziens, Lily Cate Ogilvy van Tall Acre. Vergeet de woorden van je liefhebbende vader nooit.’

2

Oktober 1783

Dank U, Heer, voor een overvloed aan kastanjes.

De stekelige schatten lagen verstrooid over de herfstgrond, zo voor het grijpen. Licht in haar hoofd van de honger viel Sophie Menzies op haar knieën en stopte ze in haar al tot de rand gevulde mand. Haar maag rommelde vol verwachting, hongerig van haar navel tot haar ruggengraat waar een rafelig korset strak aangetrokken was. De bolsters die ze had verzameld waren net opengebarsten. Ze kietelden in haar hand en smeekten om ge-roosterd te worden.

Haar enige rivaal was een ijverige eekhoorn.

Ze trok een gezicht naar hem en gaf zich over aan visioenen van kastanjepudding en dampende potten thee. Niet de slappe, smakeloze zwarte thee van de Amerikaanse Revolutie, maar de verboden Chinese groene thee waar ze zo van hield. In de afgelopen acht jaar had ze geen druppel van die heerlijke thee gedronken. Zou ze het ooit nog proeven? Thee leek een luxe die nooit meer haalbaar was.

Toen ze weer opkeek, zag ze de zon achter Tall Acre zakken en de laatste zonnestralen polijstten de stenen gebouwen tot

een warm honinggoud. Statig gelegen aan het eind van het laantje, omzoomd met kersenbomen, zag het oude huis er levendiger uit dan het in jaren geweest was. De schoorsteen pufte grijze rook de heldere herfstlucht in en de gekrulde ijzeren hekken stonden wijd open.

Was generaal Ogilvy thuisgekomen?

Een knappend takje leidde haar af. Sophie sprong op en draaide zich met een ruk om. Een klein meisje in een linnen jurkje stond naar haar te kijken, met haar vingers om de randen van een mooi batisten schort geklemd.

Sophie glimlachte en probeerde haar te plaatsen. ‘Goedendag.’

‘Goedendag,’ echode het kind. ‘Is dit jouw bos of het mijne?’

Sophies glimlach stierf weg en haar ogen dwaalden over het doorgezakte hek dat indringers van het land van Ogilvy moest weren. ‘Ik geloof dat de beek daar’ – ze wees naar een diepe voor van stof en steen, kurkdroog in de late herfst – ‘de grenslijn aangeeft tussen Three Chimneys en Tall Acre.’

Het meisje sloeg haar ogen neer. In haar mooie schort lagen nog meer kastanjes. Ze kwam op haar toe en stopte ze bij Sophies kastanjes in de mand. Van dichtbij voelde Sophie iets van herkenning. Zou dit de dochter van de generaal zijn? Het kind dat ze jaren geleden samen met haar moeder ter wereld had geholpen? Het verleden kreeg vat op haar en voerde haar terug naar het smartelijke kermen en de adellijke vrouw die bijna gestorven was bij de bevalling. Sophie bestudeerde de knappe trekken van het kind en zocht naar een naam, hoewel die eigenlijk niet nodig was. Het stempel van haar vader was duidelijk te zien. ‘Dank je, juffrouw...’

‘Lilias Catherine Ogilvy.’ Het kind maakte een kniebuiging, haar ogen waren groot onder haar geplooid muts. ‘Maar iedereen noemt me Lily Cate. Ik ben bijna zes.’

Sophie glimlachte. Hoe had ze zo’n aardige naam kunnen vergeten? ‘Nou, juffrouw Lily Cate die nog geen zes is, het is

heel aardig van je, maar ik heb al genoeg kastanjes. Neem er gerust zo veel je wilt.'

'O, ik vind het alleen leuk om ze te zoeken. Maar u... u ziet eruit alsof u ze nodig hebt.'

Sophie verbeet een droevig lachje. Als haar nood voor een kind al duidelijk te zien was... 'Ik ben blij dat je teruggekomen bent op Tall Acre. Het is fijn om weer burenen te hebben.'

Lily Cate bleef ernstig. 'Ik moet van de generaal beleefd zijn. Hij zal willen weten wie ik vandaag in het bos heb ontmoet.'

Blijdschap zong door haar heen – en toen schrik omdat ze zich niet had voorgesteld. 'Zeg maar tegen hem dat je Sophie Menzies van Three Chimneys hebt gesproken.'

'Three Chimneys? Woont u daar met uw vader en moeder? Bent u... ' Er verscheen een ongeruste blik in haar ogen. 'Het spijt me. De generaal zegt dat ik te veel babbel.'

Sophie keek haar onderzoekend aan, ze had zin om haar hand uit te steken en een donkere krul die onder de muts uit piepte glad te strijken. 'Ik vind je gebabbel leuk. Het is te stil op Three Chimneys. Mijn vader is in Schotland.' Ze zweeg even bedroefd. 'En mijn moeder is in de hemel.'

Lily Cates bleke gezichtje werd verdrietig. 'De mijne ook.'

Sophie verplaatste de mand naar haar andere arm. Is mevrouw Ogilvy... overleden? Ze had gehoord dat Anne Ogilvy in Williamsburg woonde, bij familie.

'Denkt u dat ze vriendinnen zijn in de hemel... mijn mama en de uwe?'

Deze gevoelige vraag bezorgde haar een brok in haar keel. Sophies vingers sloten zich om een kastanje tot de stekelige bolster in haar hand drong. 'De beste vriendinnen.'

'Misschien...' Lily Cate leek ouder dan vijf jaar. 'Misschien kunnen wij dan ook vriendinnen zijn.'

'Natuurlijk.' Zo genoeglijk als een vrouw van achtentwintig en een kind van bijna zes met elkaar konden omgaan. Lily Cate was duidelijk eenzaam. Ze miste haar moeder. Ze leek een

beetje van haar stuk gebracht door de man die ze de generaal noemde. ‘Waarom houden we geen theekransje? Als jij je pop meebrengt...’

Nu betrok het gezicht van het kind. ‘Mijn pop is in Williamsburg. De generaal kwam me midden in de nacht ophalen en er was alleen ruimte voor mij op zijn paard. Alles moest achterblijven.’ Ze wierp een blik over haar schouder op Tall Acre en er was zo veel verwarring op haar gezichtje te zien dat Sophies hart ineenkromp.

‘Het spijt me,’ mompelde Sophie. Een theekransje leek ineens een dwaas idee.

‘Ik moet gaan. Hij vindt het niet prettig om me te moeten zoeken.’ Lily Cate draaide zich om zonder gedag te zeggen, haar mooie muiltjes schopten herfstbladeren op en de wind liet er meer om haar heen wervelen.

Sophie rende de hele weg naar huis en voelde zich niets ouder dan Lily Cate. Het laantje naar Three Chimneys was niet lang, maar leek eindeloos op deze gedenkwaardige dag. Ze had geen oog voor de haag, vuurrood door de wilde wingerd en bitterzoet, noch voor de schitterende eiken in al hun herfstglorie. Glynnis stond in hun groentetuin achter de zomerkeuken, met een raap in een knoestige hand, ontzet te kijken.

Sophie stormde door het open hek en verloor bijna haar mand met kastanjes. ‘Generaal Ogilvy. Hij is terug!’

De blik van de huishoudster dwaalde in oostelijke richting, alsof ze vreesde dat Sophie helemaal op Tall Acre te horen was. ‘De oorlog is dus voorbij.’ Glynnis keek verdwaasd, alsof ze betwijfelde dat er een einde kon komen aan de acht jaar durende oorlog. ‘Omdat we geen *Gazette* hebben gehad—’

‘Het *moet* waar zijn van Cornwallis’ overgave aan generaal Washington.’ Voor deze ene keer wenste Sophie dat ze een

krant had om het te bewijzen. Die kleine uitgave hadden ze zich niet kunnen permitteren, maar elke keer als Glynnis naar de markt in Roan ging, hadden ze geruchten gehoord.

‘Cornwallis en Washington... ja, ja!’ Glynnis’ mond vertrok in een hoopvolle glimlach. ‘Wat zei u over generaal Ogilvy?’

Sophie ademde uit. ‘Ik kwam zijn dochttertje tegen in het bos. Ze zijn net aangekomen uit Williamsburg.’ Ze was intens verrukt, ondanks het droevige nieuws over de vrouwe van Tall Acre. ‘Er is geen andere reden waarvoor hij thuis zou zijn; hij is in geen jaren hier geweest.’

De bejaarde vrouw keek haar onderzoekend en twijfelachtig aan. ‘Denkt u dat hij hier langskomt?’

‘Ik mag het hopen, aangezien hij Curtis’ commandant is. Misschien brengt hij bericht mee. Of zelfs een brief.’

Glynnis’ sombere blik herinnerde haar eraan dat de laatste brief die ze hadden ontvangen twee zeer lange jaren geleden was. Haar lieve broer Curtis wist niet eens dat hun moeder overleden was. Er viel een droevige stilte en de huishoudster keerde terug naar de keuken. Sophie volgde haar.

‘Als hij niet gauw langskomt, rijd ik zelf naar Tall Acre,’ zei Sophie tegen haar. Een beetje vrijpostig misschien, maar zou generaal Ogilvy hun angst niet met een paar woorden kunnen verlichten? ‘Ik heb zijn dochter uitgenodigd voor een thee-kransje.’

‘Een thee-kransje? Lieve help!’ Glynnis stak haar handen in de lucht. ‘En wat wilt u serveren? Lucht? Er is ook bijna geen thee.’

‘Nou ja, we moeten het einde van de oorlog op een betekenisvolle manier vieren.’ Sophie zonk neer op een kruk en stelde zich met een blik op de kale provisiekast voor dat die weer vol was. ‘We kunnen meel malen van deze kastanjes. Minstens genoeg voor een paar broodjes. Met de thee kunnen we doen alsof.’ Ze probeerde Glynnis’ ongenoegen te temperen door de aandacht te vestigen op haar overvolle mand. ‘Lily Cate was zo vriendelijk me te helpen zoeken.’

‘Lily Cate heet ze?’ Glynnis’ gezicht verzachtte. ‘Is ze net zo mooi als haar naam?’

‘Mooier... Ze leek een beetje in de war door haar terugkeer naar Tall Acre.’

Glynnis knikte. ‘Ze was nog maar een baby toen ze werd weggevoerd naar Williamsburg.’ Verbitterd voegde ze eraan toe: ‘Ik neem aan dat haar hoogmoedige moeder er ook is.’

‘Helaas is mevrouw Ogilvy heengegaan.’

‘O, ja?’ Glynnis fronste haar voorhoofd. ‘Ik had nooit gedacht dat de generaal als weduwnaar met zijn dochtertje thuis zou komen.’

‘Misschien brengt hij ons goed nieuws.’

Glynnis liep naar een raam. ‘Dan ga ik op de uitkijk staan. Goed nieuws zou uiterst welkom zijn.’

Sophie werkte bij het licht van een dure kaars en het trage druipen van de was deed haar denken aan het geld dat ze niet had om hem te vervangen. In de koude, stille hal sloeg de staande klok middernacht. Ze moest naar bed – haar vingers waren stijf van de kou en protesteerden – maar de herinnering aan Lily Cates smekende gezichtje hield haar aan het werk. Op zolder had ze haar oude, verwassen pop weer gevonden, in een stoffige hutkoffer. Vroeger was de pop het hoogtepunt van Franse mode geweest. Maar nu was daar weinig meer van te zien, de pop was vergeeld van ouderdom en het fluwelen jurkje was hier en daar versleten. Sophie knipte een stuk kant van een oude japon van haar moeder en begon een aantal kale plekken te verfraaien. Een paar likjes verf hadden het doffe gezicht van de pop verlevendigd en haar glimlach benadrukt. Sophie zuchtte. Was het gek om zo’n opwindende te voelen vanwege een geliefde pop, of het feit dat ze zorgde dat een klein meisje er weer een kreeg?

Ongetwijfeld was Lily Cates pop in Williamsburg veel mooier. Ze zou dit exemplaar resoluut kunnen weigeren. Als ze net zo kieskeurig was als haar moeder en de voorkeur gaf aan mooi boven vertrouwd, dan zou ze dat zeker doen. Er was geen garantie dat ze het kind ooit nog in het bos tegen zou komen. Of dat generaal Ogilvy hun een bezoek zou brengen.

Het kon net zo slecht aflopen als vanmiddag.

Ze was nog ontdaan van haar impulsieve wandeling naar het dorp Roan en terug, maar de tocht van drie kilometer duurde niet lang genoeg om zich te bedenken. Gewoonlijk was ze niet geneigd tot zulke onbezonnenheden. In haar opwinding had ze het gewaagd te denken dat alles vergeven en vergeten zou zijn nu de oorlog was gewonnen.

Het was marktdag, makkelijk genoeg om op te gaan in de menigte. Halverwege de middag was het kleine gehucht overstroomd met handelaars en klanten die van alles kochten en verkochten, van verse vis tot vlechtlinten voor mannen. Kleine vuren in zwartgeblakerde kuilen gloeiden als vuurvliegen langs de wandelpaden en verwarmden iedereen die zin had om even te blijven staan.

Sophie vestigde haar blik op de winkel van de modiste. Met zorg had ze haar zeldzame bezoek aan Roan voorbereid. Ze had gebeden en stalen van haar handwerk ingepakt om aan de naaister te laten zien, maar toen ze in de opgeruimde winkel stond, had de gezette vrouw haar zelfvoldaan en met afkeer bekeken.

‘U bent toch de dochter van lord Menzies?’ De naaister nam haar met een afwerend gezicht van top tot teen op, alsof ze de lichtekooi van het dorp was. ‘Ik heb geen werk voor tory’s, hoor.’

‘Ik ben geen tory,’ antwoordde Sophie haastig. ‘Mijn trouw ligt bij de patriotten. Daarom ben ik gedurende de oorlog op Three Chimneys gebleven.’

‘Maar u hebt Britse soldaten ingekwartierd gekregen en diezelfde soldaten hebben schade aan deze winkel toegebracht.’

‘Die soldaten zijn mijn huis ook met geweld binnengedrongen.’ Sophie slikte en probeerde een andere aanpak. ‘Als u me toestaat u mijn handwerk te laten zien –’

‘Er is in Roan weinig behoefte aan sierhandwerk.’

‘Dan zou ik verstelwerk aan kunnen nemen.’

‘Dat heb ik al uitbesteed.’

‘Is er’ – haar hart bonsde, zodat de woorden er half verstikt uit kwamen – ‘iets anders wat u wilt?’

‘Ik wil dat u vertrekt. Straks ziet iemand u en trekken ze mijn trouw in twijfel.’ De naaister wees naar de deur en sprak met stemverheffing: ‘Roan heeft een goed geheugen wat uw vader betreft.’

Sophie boog haar hoofd en ging naar buiten, een haastig antwoord inslikkend. Ze nam het de naaister niet kwalijk. Haar vader was onuitstaanbaar en arrogant geweest, hij had de Britse belastingen gesteund waardoor velen in het dorp hevige ontberingen moesten doorstaan. Zelfs haar moeders goede naam als vroedvrouw was door hem aangetast. En nu was de haat nog voelbaar.

Met een gezicht dat uren later nog warm werd van vernedering legde ze een zoom in het poppenjurkje, in de geborgenheid van de salon van Three Chimneys. Aan de lucht prijkte een schitterende volle maan die door de ramen op het oosten naar binnen scheen. Glynnis was vergeten de luiken dicht te doen. Misschien zou het niet zo koud zijn in de kamer als ze daaraan dachten, maar Glynnis werd op haar oude dag steeds vergeetachtiger. Sophie legde haar naaiwerk opzij en sloot alle luiken, behalve dat waardoor de maan te zien was. Vannacht hielden zijn schoonheid en licht haar gezelschap in een huis dat te ongebruikt en stil was.

Ze onderdrukte een geeuw en pakte het eentonige naaiwerk weer op. Ze knikkebolde, prikte bijna in haar vinger en schoot rechtop bij het geluid van brekend glas.

Ze stond zo snel op dat de pop uit haar schoot tuimelde en

haar kruk omviel. Vlammen likten aan de planken vloer een paar passen rechts van haar. Ze greep een leren waterremmer die naast de deur stond, en bluste daarmee het vuur, waarbij ze haar wollen rokken en schoenen nat spatte. Ze was zich amper bewust van Glynnis, die in een nachtpon achter haar in de deur-opening stond.

‘Wat krijgen we nou?’ Met een verontwaardigde uitroep keek haar huishoudster naar een van de salonramen waardoor een plotselinge windvlaag ongevraagd zijn weg naar binnen zocht.

Sophie bukte om de met pek bedekte krant die net nog in brand had gestaan op te pakken. Eronder lag een zware, karteilige steen die zelfs het beste Britse kroonglas had kunnen breken. Er zat een doorweekt briefje aan waar met hanenpoten iets op was geschreven.

Je tory-huis zal tot de grond toe afbranden.

Ze wilde naar het raam lopen, onder haar voeten knerpten scherven, maar Glynnis siste dat ze uit de buurt moest blijven.

‘Dat is vragen om meer moeilijkheden.’ Glynnis pakte haar bij de arm en leidde haar naar de hal. Ze beefden allebei. ‘Ik ga Henry halen om het dicht te timmeren.’

Sophie keek naar de voor- en achteringang van Three Chimneys. ‘Zijn de deuren vergrendeld?’ vroeg ze, maar wat deed het er eigenlijk toe nu iedereen die wilde zo door het kapotte raam naar binnen kon?

‘Ja, alle deuren zijn op slot. Gaat u naar boven, naar bed, ik kom zo. Net als toen de Lobsterbacks binnendrongen en we opgesloten werden in uw kamer.’

‘Maar de oorlog is gewonnen,’ mompelde Sophie. ‘Alle vijandigheden moeten ophouden.’

‘In de loop van de tijd misschien.’ Glynnis klopte op haar hand. ‘U had vandaag uit de buurt van Roan moeten blijven. Waarschijnlijk zijn er mensen die aanstoot nemen aan de aanblik van een van de Menzies.’

‘Ik had alleen geld willen verdienen voor suiker voor het theekransje.’ Aan de voet van de trap draaide Sophie zich om. ‘Ik ben Lily Cates pop vergeten...’

Glynnis schoot bijna uit haar slof. ‘Denkt u echt dat de vader van het kind, een arrogante Amerikaanse generaal, zijn dochter hier een voet over de drempel zal laten zetten? Of zelf een voet over de drempel zal zetten?’

‘Ja.’ Ze weigerde de hoop op te geven, hoe klein ook. De generaal koesterde toch een speciale genegenheid voor Curtis? Haar broer was een gezworen patriot, ondanks hun vaders loyalistische sentimenten.

Sophie keerde terug naar de salon – met Glynnis’ omvangrijke gestalte tussen haar en het verbrijzelde glas – bukte en pakte de pop en haar naaiwerk, dat her en der verspreid lag, op. Ze probeerde de oude, verraderlijke angst die met de Amerikaanse Revolutie was begonnen van zich af te zetten.

Er waren meer stenen naar binnen gegooid, er was vaker schade aangericht. Lelijke woorden en schimpscheuten waren naar haar hoofd geslingerd. Waarom had ze gedacht dat het vredesverdrag dat generaal Washington had getekend de vrede in haar eigen aan flarden gescheurde wereld zou herstellen?

De oorlog mocht gewonnen zijn voor Amerika, maar hij raasde nog steeds door in Roan, Virginia.